

De preekstoel op 30 augustus 2011
Bénédicte Bosmans en Hanne Van Broeckhoven

Om te beginnen willen we ons even voorstellen. We zijn reeds zeer lang bevriend en hebben ons verschillende jaren samen geëngageerd, als lid en als begeleider, in de plussers te Boechout. Via deze weg zijn we uiteindelijk ook gaan deelnemen aan verschillende activiteiten van de jeugddienst van het bisdom Antwerpen (IJD). In 2005 trokken we samen naar de wereldjongerendagen te Keulen. In 2011 zijn we allebei naar Madrid getrokken, maar beleefden het via een ander voorprogramma. Bénédicte nam deel aan het voorprogramma van de Jezuiten (Magis). Hanne ging samen met de jeugddienst van het bisdom van Antwerpen mee.

We willen hier graag komen getuigen om jullie deelgenoot te maken van deze wonderlijke ervaringen en hoe wij hier als gelovige jongere naar kijken en ons christelijk gelovig zijn een thema laten zijn in ons dagelijks leven.

We kozen voor een formule waarbij we aan elkaar vragen stelden en deze vanop de preekstoel beantwoordden. In het eerste gedeelte staat Hanne (H) op de preekstoel, vervolgens neemt Bénédicte (B) deze plek in.

B: Ik kijk hier even rond en zie veel bedachtzame gezichten. Ik kan het niet laten om enkele van de vragen waarvan ik denk dat ze hier in de lucht hangen rechtstreeks aan jou te stellen.

- Hanne, ik vraag me af, waarom kom jij hier eigenlijk in godsnaam op deze preekstoel staan?

H: Waarom ik hier sta? Omdat ik geloof!

Ik geloof en ik voel dat dit geloof delen met anderen, hierover in gesprek gaan met anderen, mijn geloof, maar misschien eigenlijk ook wel gewoon 'het geloof in het algemeen', intenser en warmer maakt. Ik ben 24 jaar en heb ondertussen reeds 3 WJD-ervaringen achter de rug. Elke WJD-ervaring afzonderlijk heeft een heel aparte betekenis voor me gehad, maar ze hebben me alle 3 telkens weer gevuld met vreugde, hoop, enthousiasme, krachtiger geloof en me er sterk toe opgeroepen om hierover te gaan vertellen. Na elke WJD-ervaring ben ik reeds ergens gaan getuigen en vanuit dat gevoel ben ik dan ook heel graag ingegaan op de vraag van Ilse om ook over WJD 2011 hier te komen spreken. Ik ben dan ook blij te mogen zien dat mensen van alle leeftijden zich hier verenigd hebben om te willen komen luisteren.

Daarnaast was ik ook sterk geprikkeld door het concept dat hier wordt voorgesteld. Het gaat hier niet enkel over ik of wij die hier komen spreken, maar ook over een ontmoeting straks in een tuin waar de mogelijkheid bestaat om ook echt in gesprek te gaan met elkaar. Ik hoop dan ook dat hier uitgebreid gebruik van gemaakt zal worden, want ik geloof, én ik geloof dat erover spreken het geloof intenser, warmer en meer kans tot leven geeft.

Tenslotte wil ik hier toch ook als begeleider in bijzondere jeugdzorg spreken. Ik werk dagelijks met jongeren tussen 12 en 21 jaar en met de ouders van deze jongeren. Ik zie binnen mijn job veel verwarring, veel onzekerheid over het leven, veel twijfel over de betekenis en de zinvolheid van het leven. Ik zie het als mijn wens, misschien zelfs als mijn roeping, om steeds meer vanuit mijn geloof jongeren en hun ouders te kunnen steunen en samen met hen te kunnen vinden hoe je van het leven

iets zinvol, iets vreugdevol, iets gedragen kan maken. Ik hoop dat de kracht om dit te blijven doen zal blijven groeien door ontmoetingen met anderen, met God, met Jezus en met mezelf.

- *B: WJD lijkt jou dus in beweging te brengen, stimuleert je om hier over jouw geloof te komen getuigen. Mag ik je dan eens vragen, wat is WJD voor jou dan precies?*

H: WJD is voor mij een plek waar jongeren van over heel de wereld samen komen. Elk met zijn eigen cultuur, eigen vorm van geloven, maar waar deze grote verscheidenheid aan jongeren, deze grote verscheidenheid aan wijze van vieren, ... lijken te versmelten tot een vorm van samenzijn waarin het katholiek gelovig én jongere zijn gewoon is wat het is. Ik merk dat het me deugd doet dat geloven daar geen taboe is, je niet telkens weer in de verantwoording moet gaan staan als je ergens bekend maakt dat je gelooft, maar je gewoon kan zijn zoals je bent.

WJD is voor mij dan ook, en zeker het voorprogramma dit jaar, telkens weer een plek om te herbronnen, in contact te komen met mijn geloof en verder te bouwen aan mijn geloof. Ik merk dat ik enorm hard geniet van de openheid waarmee er over geloven gesproken kan worden. Ik merk dat ik op deze plek eigenlijk geen enkel thema uit de weg ben gegaan om erover in gesprek te gaan. En ... ik merk telkens weer hoe er tijdens zo'n weken ook tijd gemaakt wordt om te luisteren. Te luisteren naar elkaar, te luisteren naar jezelf, te luisteren naar dat wat je gelooft en waarom je dat gelooft. Iets dat er in het dagdagelijkse leven zo vaak lijkt over te schieten.

- *B: Ik hoor dat je sterker bent gaan staan in jouw geloof door de wereldjongerendagen. Kan je hierover eens wat meer vertellen?*

H: Hiervoor dien ik terug te keren naar het thema van de wereldjongerendagen van dit jaar. Het centrale thema was 'Geworteld en opgebouwd in Jezus Christus, standvastig in het geloof'. Tijdens ons voorprogramma, ik ging mee met IJD Antwerpen, stelden we hiervoor de figuur 'Petrus' centraal. Hij was onze leidende figuur en aan de hand van zijn belevenissen gingen wij op zoek naar wie we zijn, wat we geloven en hoe we dit doen. Petrus was enerzijds de persoon die door Jezus aangeroepen werd als diegene waarop hij zijn kerk wou bouwen. Daarnaast was hij de persoon die twijfelde en die Jezus op een bepaald moment zelfs verloochend heeft. Ik voel dat deze tegenstrijdigheid in één persoon gegoten me zekerder maakt om zelf ten volle in mijn geloof te gaan staan. Deze contradictie schoof één heel grote geruststelling naar voor: om te geloven moet je geen wondermens zijn. Een beeld dat me hierbij sterk is bijgebleven en dat ik ook graag jullie wil meegeven, is de vergelijking met Asterix en Obelix. Obelix is ooit in een vat toverdrank gevallen en is daardoor altijd sterk. Asterix daarentegen kan zo nodig putten uit een bron van energie om sterk te zijn, maar als deze bron even stilvalt, gebeurt het ook wel eens dat hij toch het onderspit moet delven. Ik eis en verwacht veel van mezelf, ik ben wel iemand die regelmatig een Obelix wil zijn, en ik moet zeggen, het is zo'n geruststelling te voelen en nogmaals te horen dat dat niet hoeft, dat dat niet altijd hoeft. Ik mag ook eens een Asterix zijn als gelovige: ik mag en kan gelovige zijn zonder altijd alles te kunnen, met de nodige twijfels af en toe en het recht om mijn geloof en mezelf te bevragen. Allemaal in functie van het beter te leren kennen en intenser gelovig te kunnen zijn op langere termijn.

En dit brengt me dan weer dicht bij de beruchte letter S. Voor zij die mee waren klinkt dit wel bekend in de oren, voor de anderen wil ik graag een woordje uitleg geven. Doorheen ons WJD-gebeuren zijn we regelmatig op zoek gegaan naar onze wortels en hoe ons te willen en kunnen wortelen in ons

geloof. Monseigneur Bonny voegde hier in zijn catechesemoment iets aan toe. Hij had het niet alleen over ons wortelen in ons geloof, maar ook over het worstelen met het geloof. Geloven is niet iets wat zomaar er is, of er zomaar plots niet meer is. Het kan er zijn, het kan in vraag gesteld worden, je kan als gelovige even wankelen en terug op zoek moeten naar een manier om te geloven, om standvastig in jouw geloven te kunnen gaan staan. Je kan ook geworteld in je geloof zijn, maar daarnaast sterk worstelen met hoe je dit wil of durft te tonen aan mensen rondom je.

Ik vermoed dan ook dat het voor velen in deze ruimte herkenbaar is dat het in deze tijden niet altijd gemakkelijk is om recht te gaan staan en te zeggen: 'ik geloof'. Ik wil jullie daarin eigenlijk toch sterk uitnodigen, maar tevens geruststellen. Probeer af en toe eens recht te gaan staan en gewoon ten volle te zeggen 'ik geloof', maar breek je ook niet af voor die keer dat het je eens niet lukte, of die keer waarop je vanbinnen voelde 'ik weet niet of ik eigenlijk echt wel geloof'. Het mag er zijn, en ik weet uit ervaring, dat je kan terugkeren en dat Jezus er altijd weer zal staan om jou met open armen te ontvangen. Ik hoop dat ook jij, net als ik, de ervaring mag opdoen dat je kan thuiskomen bij Jezus en God, gewoon zoals je bent. Met je talenten én je gebreken. Dat is althans hoe ik momenteel in het leven en in mijn geloof probeer te staan.

- *B: Welk moment is jou het meest bijgebleven van voorbije WJD-ervaring?*

H: Het is niet echt een specifiek moment, maar wel een duidelijk beeld en een gevoel, namelijk 'lachende gezichten' en 'verwondering'.

Ik vond het heel opvallend hoe in ons voorprogramma iedereen met een grote openheid tegenover elkaar stond en telkens weer met een glimlach of een gebaar ons toonde dat we welkom waren, dat ook jij welkom bent. Het is me sterk opgevallen hoe er geen klikjes ontstonden, maar iedereen gewoon wel eens naast iedereen ging zitten, hoe iedereen wel eens met iedereen een fijn gesprek heeft gehad, ... Het maakte me gelukkig te zien en te hebben mogen voelen dat dat kan.

Daarnaast is het me ook sterk opgevallen hoe geloof hier echt gevierd werd. Niet alleen in woorden, maar ook in daden. We hebben staan zingen en dansen, we gaven elkaar de vrede met kussen en knuffels aan eenieder die in onze buurt stond, ... Maar ook buiten de vieringen, toonden we gewoon dat wij als christelijk gelovigen anderen wouden helpen: door te luisteren naar hun verhaal, hen drank aan te bieden, gerief mee te dragen, ... Geloven is voor mij immers niet alleen een denken of een zijn, het is voor mij bovenal ook ... een kwestie van dóén.

- *B: Wat wil je eigenlijk nu nog met al deze ervaringen en inzichten die je hebt gehad tijdens de WJD gaan doen?*

H: Ik hoop heel hard dat ik de energie en kracht ga vinden om eerst en vooral standvastig te blijven staan in mijn geloof en dat dit zich zal mogen vertalen in, op grote of kleine schaal, te gaan getuigen over mijn geloof. Ik voel dat in de huidige maatschappij verschillende mensen geloven zien als iets dat niet meer van deze tijd is. Ze verwijzen naar allerhande clichés als 'God zou toch niet willen dat er zoveel slechts in de wereld is' of 'een schietgebedje, komaan dat werkt toch echt niet'. Ik voel ook bij mezelf dat ik door zulke gedachten soms mijn eigen geloof in vraag stel, gevoed door de ervaring dat ik precies telkens weer pas echt bewust geloof op momenten dat ik het weer eens wat moeilijker heb. Waarbij geloven als het ware enkel en alleen maar een toevluchtsoord lijkt te worden en voor de rest geen betekenis kent. Ik voel me nu echt gemotiveerd om op een bewuste wijze mijn geloof af

en toe ook te gaan vieren, te bevieren. Dankbaarheid te tonen voor kleine en grote dingen in het leven, stil te staan bij het feit dat niet alles wat we hebben een evidentie is, ... en af en toe tijd te maken om daadwerkelijk niet alleen uit gewoonte, maar ook vanuit een sterke mate van bewustzijn, stil te staan bij de boodschap en de aanwezigheid van Jezus en God. En van daaruit wil ik nu ook heel graag jullie uitnodigen om hier ons geloof samen te tonen, te bezingen, te vieren met een liedje dat we doorheen het WJD-gebeuren in Madrid regelmatig uit volle borst hebben gezongen. Hopelijk kunnen ook jullie de aanwezigheid van God hierin voelen.

Laudato si

Bénédicte komt tijdens het zingen van het liedje Laudato Si op de preekstoel staan.

- *H: Seg maar Béné, wat is jouw drijfveer om op die preekstoel te komen staan?*

B: Wel, de reden waarom ik hier sta werd eigenlijk net heel goed gevisualiseerd: vreugde wordt groter als je ze deelt. Ik heb een magische dingen beleefd in Spanje. Maar wat heeft het voor zin gehad als ik al deze ervaringen voor mezelf hou? Uit dankbaarheid dat ik dit heb mogen meemaken wil ik ervan getuigen, wil ik het vuur dat de Wereldjongerendagen diep in mij ontstoken hebben niet voor mezelf houden, maar doorgeven en verspreiden. Ik wil hier in België kenbaar maken wat wij daar allemaal gedaan hebben, en jullie vertellen hoe sterk het geloof vandaag toch nog leeft, zelfs bij jongeren. Al dromend en grappend had ik in Madrid eens het volgende gesprek met een paar jongeren: hoe zou het er vanuit de ruimte uitzien moesten we nu aan elke deelnemer een lichtje meegeven naar huis? De hele wereldbol zou, tot in de verste uithoeken verlicht worden. We durfden zelfs nog verder dromen: als al deze mensen nu eens aan minstens 2 mensen over deze ervaring zou vertellen, dan bereiken we al 3 miljoen mensen. Ongelooflijk toch? Wel, ik sta hier nu voor jullie om jullie te vertellen dat het waar was en is!

Maar vooraleer ik dat kan doen zal ik mezelf toch even voorstellen. Zoals jullie al gehoord hebben ben ik Bénédicte Bosmans, 24 jaar en net mijn studies theologie en godsdienstwetenschappen afgerond. Madrid was mijn tweede wereldjongerendagenervaring: in 2005 ging ik met IJD naar Keulen, maar deze zomer koos ik voor het voorprogramma van de jezuïeten, dat de naam Magis draagt. Magis is latijn voor "meer" en verwijst naar de kern van de ignatiaanse spiritualiteit: zoeken naar het meer in de dagdagelijkse dingen. Wat is voor mij dit "meer"? Wat brengt mij dichterbij tot God? Waar kan ik God in mijn leven ontmoeten en waartoe roept Hij me doorheen mijn leven op? Dit zijn de vragen waarmee de 3000 pelgrims van het Magisprogramma op weg werden gezonden. En reken maar dat ik God op het spoor kwam: veel dichterbij dan ik ooit ervaren had.

- *H: Vertel nu eens, wat is WJD dan voor u?*

B: Zoals ik het daarnet al zei zijn de Wereldjongerendagen voor mij om te beginnen **ontmoeting**. Meerdere malen kwam ik echt tot het besef: de ganse wereld is hier echt aanwezig, je krijgt de kans om de ganse wereld te ontmoeten. De 3000 pelgrims van het Magisprogramma vertegenwoordigden maar liefst ... verschillende nationaliteiten.

Variatie en diversiteit gegarandeerd! Maar net die ervaring, dat zoveel jongeren daar samenleven, elkaar respecteren, elkaar begrijpen over verschillende talen heen en zelfs diepe vriendschappen opbouwen, dat is echt onbeschrijflijk en voor mij goud waard. Het toont mij dat het kan, dat echt samenleven mogelijk is: zo werd mij meermaals water aangeboden door jongeren die ik niet kende, deelde ik over geloof en gebed tijdens het aanschuiven voor het toilet, en werd mijn beste maat een Chileen, iemand waarmee ik geen gemeenschappelijke taal sprak.

(Ik wil hier even mijn sterkste ervaring in dit verband met jullie delen. Ik had het geluk een heel lieve Argentijnse zuster te ontmoeten, die jammer genoeg alleen maar Spaans sprak. Voor een spel mocht ik met haar uitwisselen over een aantal persoonlijke levenservaringen. We deden elk ons verhaal, zonder eigenlijk te verstaan waar de ander het over had. En toch verstonden we elkaar, op een dieper niveau... We verstonden elkaar omdat we erin slaagden om de frustraties over onze grenzen en verschillen opzij te zetten, en besloten een gemeenschappelijke taal te spreken: de taal van de liefde, de taal van het hart.)

Doorheen al deze ontmoetingen zijn de Wereldjongerendagen voor mij een enorme bron van **hoop**. Ik voel, hoor en zie dat ik er niet alleen voor sta, dat ik niet de enige ben die met heel wat vragen worstel en dat ik niet de enige ben die wil bouwen aan een betere wereld.

(Ik kan het niet beter uitdrukken dan met de woorden van een liedje dat we daar heel dikwijls gezongen hebben: saber que se puede, querer que se pueda (wetend dat het mogelijk is, en het zelf mogelijk willen maken).

De Wereldjongerendagen zijn voor mij tenslotte aan den lijve Gods droom voor de wereld en de mens ondervinden. Een droom van een echte kerk, van **verbondenheid** over verschillen en culturen heen, van diversiteit die toch geworteld is in één waarheid: die van de liefde.

(Die verbondenheid heb ik het sterkste gevoeld tijdens de storm tijdens de wake op Quatro Vientos. De wake werd even stilgelegd, maar in plaats van paniek of wanhoop rees plotseling overal gezang op. Rondom mij was iedereen gaan zitten, heel dicht bij elkaar om zo weinig mogelijk nat te worden, en werden de storm getrotseerd door te zingen. Ook de paus heeft samen met ons de storm getrotseerd. Standvastig in het geloof..., jawel op dit moment heb ik heel sterk het gevoel gehad dat het geloof dat ons allen verbond sterker was dan eender welke storm.)

- H: Ik hoor dat je al paar keer naar WJD bent geweest, waarom ben je teruggekeerd?

B: Ik ben teruggekeerd omdat de Wereldjongerendagen mijn noodzakelijke **voedingsbron** van energie, vreugde en enthousiasme zijn. Uit het samen vieren en bidden put ik de nodige kracht om er weer 2 jaar voor te gaan, om mij hier thuis waar mogelijk weer in te zetten voor en vanuit dit geloof.

Naast een herbronning is het voor mij ook een enorme stuwkracht en **richtingwijzer** in mijn geloofsleven. In persoonlijk gebed, maar ook in talrijke gesprekken word je ertoe aangezet

om over je eigen geloof na te denken, te bidden en te delen. Ik had deze ervaring na Keulen al een beetje, maar nu na Madrid nog veel meer: het heeft mijn leven veranderd. Hoe ik naar de wereld kijk, naar de medemens, naar mezelf en naar God.

En tenslotte bevatten de Wereldjongerendagen voor mij een belangrijke **verbeeldingskracht**: hier zie ik wat echte gemeenschap en verbondenheid kan zijn. Hier voel ik me voor 1 keer niet de uitzondering maar de regel, hier kan ongedwongen over geloof gesproken worden, en wordt iedereen zonder uitzondering in de gemeenschap opgenomen. Ook in de diversiteit aan talen, culturen en dus ook aan vormen van vieren en bidden, zie ik een voorafbeelding van het Rijk Gods. Dit is hoe het zou moeten zijn, hoe het zou kunnen zijn. Telkens ik terugkom van zo'n ervaring weet ik weer waarom ik geloof en waar ik naar wil streven. Ik wil mij inzetten voor die Kerk, voor Gods droom, vanuit Zijn liefde.

- *H: Wat blijft u het meeste bij van deze WJD?*

B: Als ik het in één zin zou moeten zeggen: **de kracht en de rijkdom van de taal van het hart**. In ons Magisvoorprogramma werden we in kleine groepjes op experiment gestuurd, zoals dat in ignatiaanse termen heet. Dit betekent dat we de wereld werden ingestuurd om een bepaalde activiteit te gaan doen, en daarin God op het spoor te komen. Wij werden zo naar een gevangenis gezonden, waar we dagelijks een hele groep gevangenen ontmoetten en met hen een toneelstuk in elkaar probeerden te boksen.

Jullie zullen het misschien niet geloven, maar aan het einde van onze week samen, besepte ik hoe paradoxaal genoeg net mijn vrienden uit de gevangenis mij hebben geleerd en getoond dat de wereld goed is en dat God Liefde is. Het was onvoorstelbaar hoe een intense band er vanaf de eerste moment ontstond. De wederzijdse vooroordelen en angsten werden al heel snel overboord gegooid, omdat beide partijen hun hart openden en verder wilden kijken. Vaak verstonden we elkaar niet helemaal, omdat de meeste gevangenen enkel Spaans spraken, maar vreugde, vriendschap, erkenning en plezier kunnen ook in gebaren en daden worden uitgedrukt. Zelden heb ik in mijn leven zo'n hartelijke en dankbare mensen ontmoet. En hoe raar het ook mag klinken: niet wij hebben hen iets gegeven, maar zij hebben ons levenslessen geleerd. De moed, kracht en levenslust van die mensen is onvoorstelbaar. Wat voor moed vraagt het toch om elke dag opnieuw op te staan als je weet dat je weer een dag moet wachten, wachten dat de tijd voorbijgaat? Wat voor kracht vraagt het om te kunnen zeggen: "Ik ben een slechte mens. Maar ik weet het, en wil niet langer die weg gaan, maar wel Gods wegen gaan."

Heel deze ervaring zal me heel sterk bijblijven. Het is in de ontmoeting van hart tot hart dat God aanwezig is, en dat ik zijn aanwezigheid sterker dan ooit heb gevoeld.

- *H: Welke plaats geef je deze ervaring nu in jouw geloof? En hoe ga je nu verder vanuit deze ervaring?*

B: Voor mij betekent christelijk gelovig zijn hetzelfde als "**mens onderweg zijn**". Met alle mogelijkheden en beperkingen die ik heb meegekregen tracht ik als mens in Christus' voetsporen te lopen, wetende dat dit een zoektocht is die nooit af zal zijn. Gelovig zijn is

groeien in de relatie tot God en ontdekken wie Hij is, elke dag opnieuw, met vallen en opstaan. Maar voor mij zijn er hierin toch wel een aantal mijlpalen die mij telkens een heel stuk op weg helpen. De Wereldjongerendagen zijn hiervan een heel mooi voorbeeld.

Wat ga ik hier nu verder mee doen? In de eerste plaats erover vertellen, aan al wie het horen wil. Maar naast het vertellen wil ik vol overtuiging ook de moeilijkste stap ondernemen: de geleefde ervaringen wortel doen krijgen in het verdere dagdagelijkse leven. Ik merk dat in die 2 weken dat we de gevangenis verlaten hebben deze ervaring mijn leven al voor een stuk veranderd heeft. Het heeft mij heel bewust gemaakt van de **vrijheid** die ik heb en de ware betekenis ervan. In zekere zin verplicht deze herinnering mij om deze vrijheid optimaal te benutten, om er iets mee te doen. Ik ben het mijn vrienden in de gevangenis verschuldigd, ik kan keuzes maken en dingen ondernemen. Alleen ik ben auteur van mijn eigen leven. Ik wil dit leven dan ook niet aan mij laten voorbijgaan zonder er iets mee te doen. Zo geeft de herinnering aan mijn vrienden me kracht om keuzes te maken, om de kansen die ik krijg goed te benutten. Op deze manier wil ik werkelijk mijn geloof tot uitgangspunt van mijn leven maken.

En tenslotte helpt deze ervaring mij om in elke nieuwe dag de **magisdynamiek** te ontdekken: naar de wereld kijken met een blik van verwondering en dankbaarheid, en de vreugde die dit oplevert uitstralen. Zo wil ik het motto van ons voorprogramma echt tot leven wekken: **Con Cristo en el corazon del mundo** (met Christus in het hart van de wereld), ik zou het willen uitschreeuwen, want dit is waar ik voor wil gaan!

Béné zingt het liedje 'Con Cristo en el corazon'